

Dimecres, 30 novembre, 10:30 h

Relic

Direcció: Natalie Erika James. Guió: Christian White. Fotografia: Charlie Sarroff. Música: Brian Reitzell. Muntatge: Sean McCarthy. Decorats: Loretta Cosgrove. Vestuari: Louise McCarthy. Nacionalitat: Austràlia. Any: 2020. Durada: 89 minuts.

Intèrprets: Emily Mortimer (Kay), Robyn Nevin (Edna), Bella Heathcoter (Sam), Jeremy Stanford (Alex), Chris Bunton (Jamie), Chistina O'Neill (Grace), Catherine Glavicic (Dra. Stanley), Steve Rodgers (Constable).

La història

Edna, de 80 anys, no és a casa. La seva filla Kay i la neta, Sam, la busquen al llarg de tres dies. Tot d'una apareix sense donar explicacions d'on ha estat. Elles la volen portar a una residència, però Edna s'hi oposa.

La directora

Natalie Erika James (Melbourne, 30 anys), escriptora i directora. La seva filmografia està formada pels curtmetratges *Thratic* (2015) i *Creswick* (2016).

“La por connecta amb els espectadors perquè juga amb les emocions i sentiments bàsics. La por és una reacció tant física com emocional. I també és una cosa del tot universal. Jo crec que és per això que tothom connecta amb aquest gènere cinematogràfic fantàstic. *Relic* és una pel·lícula de por que, a la seva manera, agafa el relleu d'altres films d'aquest gènere que a mi em van impressionar en el seu moment, com ara *Los otros* i *Els sense nom*. *Relic* parla dels lligams traumàtics que ens marquen; tracta de la pèrdua, la solitud, el desmemoriament. Per a mi, aquests lligams tenen molt a veure amb la família. Són molt importants. Prenent-los com a base, són la prioritat que en cada projecte ha de quedar molt clara. I els lligams familiars i l'honestetat del que es narra són referències que mai he oblidat durant la preparació i realització de la pel·lícula.”

(Natalie Erika James. *Spinoff*)

La crítica opina

“Amb una trajectòria en el curtmetratge ben arrelada en l’horror folk i les presències incòmodes, Natalie Erika James fa el salt al llargmetratge amb aquesta cinta reveladora que és *Relic*, un drama desolador sobre la por i la pèrdua de la identitat que provoca l’ocàs de la vida. El terror té alguna cosa a dir-nos. I quan el gènere ens mira als ulls, ens agafa de la mà i ens fa un recorregut a través de les nostres pors i preocupacions, el viatge es pateix més. Es gaudeix més. La pèrdua física o mental, el dolor que ens obre el pit en canal, és l’epicentre d’aquesta aposta sensacional i renovadora de la cineasta australiana. Un títol que sap prendre coses d’aquí i d’allà, de clàssics d’avui i joies d’ahir, per oferir un conte d’amor i terror familiar fabulós i molt dolorós. La història explora els estralls del silenci al voltant de tres generacions separades pel temps i pels secrets, jugant amb les ombres amb una elegància superba i una confiança magnífica en ella mateixa. Una història plena d’insinuacions, de paranys (no narratius) que condueixen a un clímax doblement insuportable per dues raons molt diferents entre si.”

(Kiko Vega. *Espinof*)

“L’horror pren forma quan la fantasia ja no té escapatòria. Amb el terror encara és possible la fugida. Una de les definicions més lúcides sobre el ‘fantàstic’ avisa que la fantasia fa trontollar la realitat per uns instants. Com en els somnis. Només que, obrint els ulls, et despertes. Aquestes reflexions tautològiques venen a tomb havent vist (i patit) *Relic*, que en català significa ‘reliquia’. Toca, per tant, preguntar ¿quina és la reliquia del film? Tres generacions senyoregen les angoixants aventures que viuen l’àvia, la seva filla i la seva neta. Segons la definició, la ‘reliquia’ és el vestigi d’una cosa passada, com un record més o menys sagrat. ¿L’àvia deu ser la reliquia del passat? Un passat que ningú no vol afrontar, aquí i ara. ¿Per això s’han inventat les residències per a la gent gran? ¿Són leproseries modernes? Amb els tòpics propis del cinema fantàstic, sector terror psicològic, en hora i mitja *Relic* deambula pels passadissos fantasmals de la llar familiar, on una Edna decrepita no cedeix ni un pam. La fetillera d’aquest malson existencial és la jove cineasta Natalie Erika James, que debuta en el llargmetratge. Sorpren que una dona jove tingui aquest neguit pel pas del temps, per la decrepitud física i, sobretot, per la desafecció filial.

Quan el més còmode és posar distància davant la metamorfosi negativa d’un ésser estimat, la Natalie Erika aixeca acta filmica d’una realitat com aquesta. Ni que sigui, precisament, per provocar terror. Malgrat algunes reiteracions i constants girs i giravoltes d’imatges recurrents, *Relic* posa el dit a la nafra, tot furgant en la ferida. Excel·lent debut d’una cineasta aplicada i atrevida.”

(Osvald Campalans. *El Matí*)